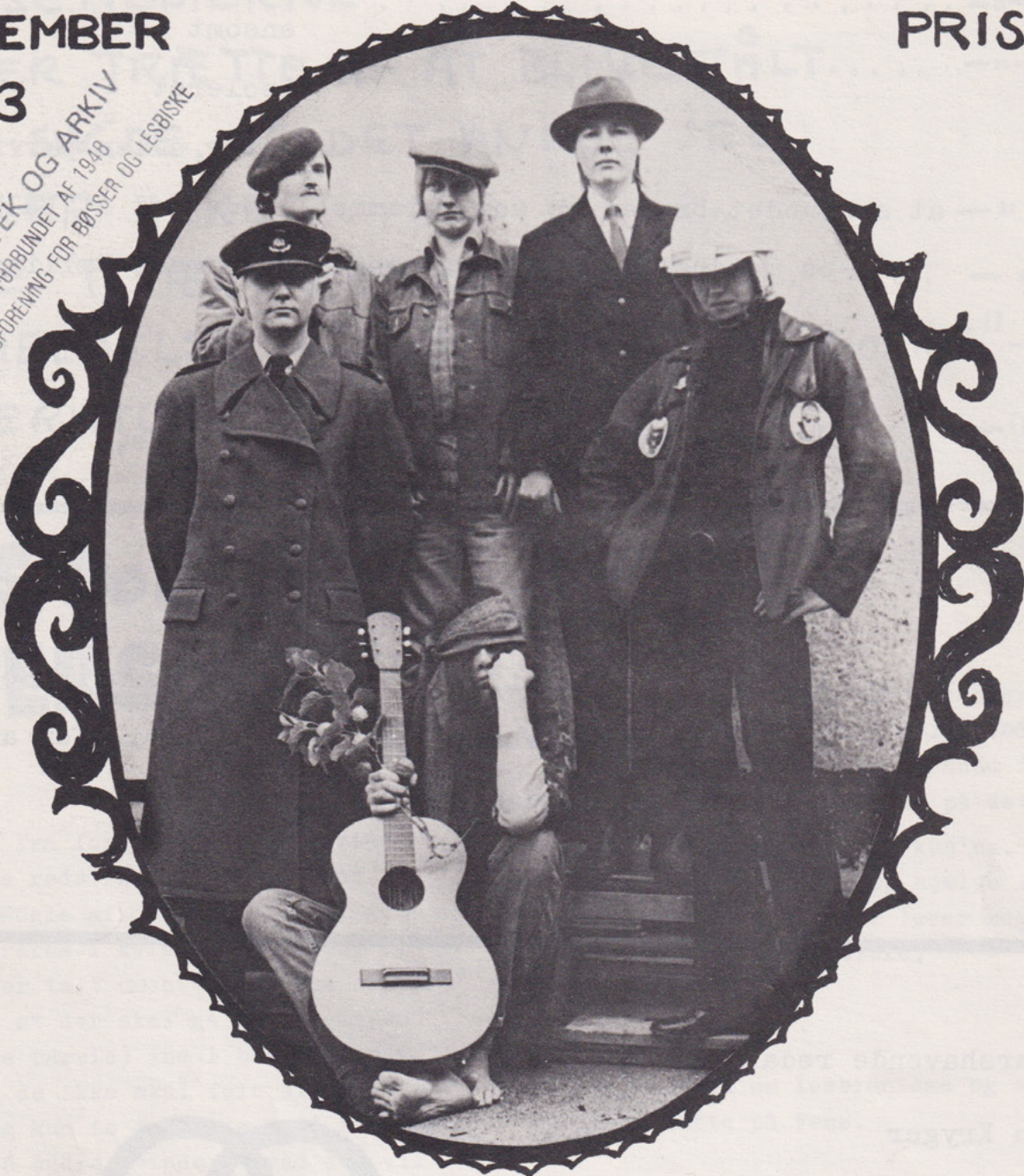

♀ ♀ KVINDBER KVINDBER

NOVEMBER
1973

PRIS 3 KR
NR.2

BIBLIOTEK OG ARKIV
FORBUNDET AF 1948
LANDSFORENING FOR BØSSER OG LESBISKE

VI ER EN GRUPPE AF LESBISKE, SOM ER TRÆTTE AF AT BESKYTTE OS SELV PÅ SAMFUNDETS PRÆMISSER, FORDI DET BETYDER AT VI STAGNERER I SAMFUNDETS DEFINITION AF OS. DERFOR VIL VI LAVE VOR EGET BLAD, HVOR VI FORTÆLLER " HVOR VI ER " OG " HVOR VI SKAL HEN". VI DELER ALLE HOMOSEXUELLES ERFARINGER, MEN SOM KVINDER OPLEVER VI DEM ANDERLEDES. MÆNDENE HAR MANDSSAMFUNDETS PRIVILEGIER OG ØVELSEN I A T ORGANISERE SIG, TALE OG DOMINERE. VI, SOM ALLE ANDRE KVINDER ER OPDRAGET TIL IKKE AT TRO PÅ OS SELV OG VOR EGEN DØMMEKRAFT, TIL AT FORHOLDE OS PASSIVT, AFVENTENDE MÆNDS BESLUTNINGER. SOM LESBISKE " KVINDER UDEN MÆND", HAR MAN FRATAGET OS ENHVER BERETTIGELSE, VI ER TRÆTTE AF AT BLIVE KALDT PERVERTEREDE, AT BLIVE TÅLT, HVIS VI HOLDER OS SKJULT.

VI ER KVINDER
VI ER LESBISKE
VI ER UNDERTRYKTE

Vi laver dette blad, fordi VI VED

at der er en skrigende mangel på oplysning om lesbiske
skrevet af lesbiske
for lesbiske

at der er mange lesbiske, der lever skjult
ensomt
isoleret
alene eller parvis

at samfundet bruger os som skræmmebillede ved at kalde
os mandhaftige mandehadere, frustrerede kællinger,
seksuelt afsporede...

for at bevare myten om kvinden som
den kvindelige, moderlige, eftergivende,
uselvstændige, mandens underdanige...

VI TROR

at en aktiv lesbisk manifestation er en nødvendig del
af den befrielsesbevægelse, som skal til for at
nedbryde den fundamentale undertrykkelse
i samfundet.

Ansvarshavende redaktører:

Ellen Kryger

Gullveig Lorentzen

Lotte Eriksen

Gerd Brantenberg

Susanne Schreiner

Jennifer Clarke

Maj Skadegård

INDHOLDSFORTEGNELSE.

HISTORISK OVERSIGT	SIDE 3-6
SIDSTE ÅR VAR JEG ANSAT.....	7
MASSEMEDIERNE	8-9
VI ER TRÆTTE AF AT BLIVE TÅLT.....	10-12
JEG SAGDE, AT DET ANEDE JEG HELLER IKKE	13
TALE I FÆLLEDPARKEN	13-14
ANMELDELSE AF "RAPPORT OM HOMOFILE"	15-16
LITTERATURLISTE	18-19

HISTORISK OVERSIGT

feb. 71

Kvinder fra forbundet af 48 inviterer nogle rødstrømper til seminar i Adserbo. Nogle af de lesbiske vil gerne integreres i kvindebevægelsen, og der bliver talt om hvordan, Man bliver enige om at der skal gå to ad gangen (dog ikke parvis) ind i basisgrupper. To fordi de ikke skal føle sig helt knust, og kun to fordi de også skal lære at forstå andre kvinder, hvad det vil sige at have mand og børn o.s.v.

apr. 71

Nogle lesbiske møder op ved et fællesmøde for rødstrømpebevægelsen og BEDER om lov til at være med. Ved dette møde foreslår de lesbiske selv, at der kun skal være en lesbisk i hver basisgruppe, for at de ikke skal dominere.

maj 71

På et fællesmøde i r.s. bliver der efter et oplæg med agumenter for og imod

diskuteret om hvorvidt der skal være lesbiske i bevægelsen eller ej.

maj 71

Q-aktivisterne opstår indenfor f-48(Q for queer og for kvinde). Hovedformålet er at skabe bedre forhold for kvinder i forbundet (der var på dette tidspunkt ca. 1700 mænd og kun ca. 300 kvinder) og at kontakte og hjælpe latent lesbiske og lesbiske der lever meget isolerede fra andre lesbiske.

juli 71

Megen snak om lesbianisme og stort møde om dette på Femø.

okt. 71

Q-aktivisterne ønsker at få et rum i kvindehuset. Rummet er ment som alternativ til bar-miljøet i klubben. Rummet er der og q-aktivisterne vil selv gøre det i stand. Spørgsmålet bliver diskuteret på et husmøde. Der bliver diskuteret meget frem og tilbage. Nogle er bange for at det vil tegne bevægelsen udadtil, og derved skræmme nogle kvinder bort- de fleste kan ikke se hvorfor lesbiske ikke bare kan indgå som andre kvinder i de grupper der fandtes. Q-aktivister

ne bliver ikke støttet af de lesbiske der er aktive indenfor kvindebevægelsen. De får dog rummet fordi man finder ud af, at det er meget sammenligneligt med hvad mænd siger til kvinder når de hører, at kvinder vil arbejde med kvinder uden mænd, -- "Hvorfor isolerer I jer, vi er også undertrykte -- menneskesag"

maj 72

Bladet KVINDER-KVINDER udkommer. Bladgruppen er inspireret af den amerikanske lesbiske bevægelse, specielt af artiklen "Den kvinde-identificerede kvinde". Gruppen består af lesbiske der er aktive i kvindebevægelsen + 2 med perifert kendskab til klubmiljøet. Bladet udkommer under samme manifest/handlingsprogram som dette: Vi er en gruppe af lesbiske..... se forsiden.

juni 72

Nogle fra q-aktivisterne laver seminar for og om lesbiske i kvindehuset. Seminaret var over tre dage, men blev ikke fulgt op og fik ingen ydre følger.

juni 72

Kvindehuset holder tale ved f-48 sit-in i Fælledparken.

juli 72

På Femø blev der i seksualitets-ugen dannet en lesbisk tværgruppe. Vi ville have mulighed for at koncentrere os om vores egen opfattelse af os selv, hvilket vi meget sjældent havde haft mulighed

for at gøre, og derfor mest var blevet defineret af andre, og det hovedsagligt seksuelt. Gruppen skabte en enorm reaktion. Nogle blev vældig aggressive, og ville overhovedet ikke forstå hvorfor vi kunne have folk der havde defineret sig selv som lesbiske med. Dette medførte, at der blev dannet en mulat-gruppe (sådan kaldte de sig selv) bestående af folk, der mente sig i stand til at elske med både det ene og det andet køn. På et fællesmøde om aftenen kom emnet op og hele lejren formentligt summede. Diskussionen foregik på mange forskellige planer og ud fra mange forskellige forudsætninger, og der blev virkelig gjort op med en masse tanker, ideer og fordomme. Den næste dag blev "Den kvinde-identificerede kvinde" delt ud i oversat stand.

okt. 72

Bladgruppen fra KVINDER-KVINDER samles efter en henvendelse om en radioudsendelse. Udsendelsen bliver lavet trods stor uenighed om indholdet, og i det hele taget hvad billede vi ville give af lesbianisme. Den hed "Lesbiske i et heteroseksuelt samfund"

4 fra samme gruppe laver oplæg til mandagsmøde i kvindehuset. BT leverer forside og midtersider med referat og billeder dagen efter.

apr. 73

Mandags-møde om lesbianisme i kvindehuset. Der var en stor diskussion om en artikel der havde været i Ekstrabladet, med en lesbisk kvinde der lod sig fotografere nøgen for, den begrundelse gav hun ihverttilfælde, at vise, at myten om at lesbiske kvinder er nogle højst ukvindelige kvinder er usand. Nogle mente at den måske nok viste at ikke alle lesbiske er "ukvindelige", men hvad med den stakkels lesbiske der er fladbrystet og har hængerrøv. Der blev talt om kvinde-myter, identitet og værdinormer, hvorfor hvordan og hvorledes det er blevet noget ganske fast defineret at være kvindelig. Også biseksualitet var oppe til debat.

maj 73

Ny lesbisk blad/basisgruppe starter. Gruppen imødekommer en opfordring fra

et pædagogseminarium, der går ud på at vi skal deltage i nogle klassesdiskussioner under emnet afvigere. Der var 6 klasser ialt, men da vi kom med var der kun 2 tilbage. Ved alle møderne havde der været nogle fra Bøssernes Befrielsesfront tilstede. De to gange vi også var der blev det nærmest en konfrontation mellem bøsserne og os, fordi de linier de kørte var meget forskellige fra hvad vi tænkte. Denne konfrontation var dog langt fra noget dårligt for os, da folk så meget bedre forstod, hvad vi sagde. De allerfleste var kvinder, og vi kørte ret kvindepolitisk, mens bøsserne undertiden kom til at vise og cementere det mandsdominerede kønsrollemønster. Derefter blev vi af eleverne opfordret til at lave et møde for alle klasserne. Gruppen planlagde mødet således: Presentation af gruppen, båndoplæg (radioudsendelsen, som forøvrigt var alt for lang) gruppediskussioner, hvor en af os gik i hver gruppe, og tilsidst plenum. For gruppen var det en underlig fornemmelse at møde op et sted og skulle snakke ud fra en situation, hvor vores eneste kvalifikationer var, at vi var lesbiske, hvilket, samtidig med at det er behæftet med en masse fordomme, ikke ideologisk set skulle adskille os fra andre kvinder. Derfor var det store møde, (eller rettere opfordringen til det store møde) for os en bekræftelse på, at folk ikke havde sat sig udenfor, men i høj grad havde opfattet det, der kom frem som alle kvinders situation, og brugt lesbianismen som et billede på kvindeundertrykkelsen. De havde undladt (ihverttilfælde delvis undladt) at se os som fænomener, man kunne tage stilling til og så måske acceptere, hvis man efter stillingtagningen fandt dem acceptable.

juni 73

Kvindehuset holdt tale ved f-48s sit-in i Fælledparken. Den blev efter lange, ideologiske overvejelser holdt for lesbiske og som om (næsten ihverttilfælde) der udelukkende var lesbiske tilstede. Det blev gjort for at aflive den myte, der siger at homoseksuelle, det er bøsser, og at bøssers og lesbiskes erfaringer

er ens. Jeg ved ikke om det virkede efter hensigten, men jeg ved, at talen i referater fra Fælledparken, nogle steder er totalt udeladt. Samtidig ved jeg, at op til flere af de andre taler hovedsagligt blev holdt for mænd, uden at man derfor så nogen grund til at udelade dem, og jeg ved at nogle lesbiske efter talen fortalte mig at de havde været meget glade for det der var blevet sagt.

BIBLIOTEK OG ARKIV

FØRBUNDET AF 1948

LANDSFORENING FOR BØSSER OG LESBISKE

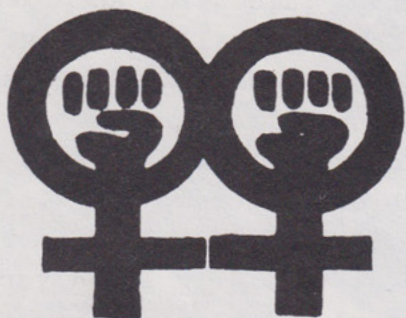
juli 73

På Femø var vi nogle lesbiske der længe har arbejdet sammen og været aktive inden for kvindebevægelsen. Vi begyndte (tilskyndet af vores erfaringer) at snakke sammen på en lidt anderledes måde. Vi snakkede om alle de ting, som er det historiske forløb af den lesbiske gruppe, og som alle har den samme tendens som en af de aller første, hvor nogle lesbiske møder op ved et fællesmøde og BEDER om lov til at være med. Det viser at vi aldrig for alvor har turdet tro på, at vi er så rigtige kvinder at vi har lov til at være med i en kvindebevægelse. Derfor har vi hele tiden søgt accept af de kvinder, der var så "rigtige" at ingen satte spørgsmålstegn ved deres ret til at være med. Dette, sammenholdt med hvilke protester og moralske fordømmelser der har været hver gang vi har gjort de mindste skridt til at skabe muligheder for at gøre noget ved vores egen situation, er for os en stor del af motiveringen til at vi nu vil lave noget for os selv. Det har bekræftet os i at vi har været udnyttede, og at vores energi blev brugt til noget, der kun sjældent var med til direkte at ændre situationen for lesbiske kvinder.

Derfor gik vi i den internationale uge (det var den uge hvor aktive fra en masse landes kvindebevægelser var samlet) til et annonceret møde om seksualitet. Der var mange til mødet, så vi redegjorde for, hvorfor vi var kommet og hvilke ideer vi havde. Nogle havde andre ideer og andre havde ingen, så vi dannede grupper ud fra målsætningen. Vores gruppe fungerede godt nogle dage, og vi fik snakket om mange ting der for os var meget væsentlige og essentielle,

men problemet med nye (de andre grupper der var blevet dannet var gået i opløsning) der hele tiden kom og ville høre alt hvad vi havde talt om, gjorde, at vi ligesom ikke kunne gennemføre noget forløb på Femø.

Denne historiske oversigt er givetvis meget mangelfuld. Der er andre ting der havde været ligeså relevante at tage med, f.eks. massemediernes behandling af lesbiske. Når udvalget er sket på denne måde er det fordi, det er disse begivenheder der mere eller mindre direkte har ført til at denne gruppe er opstået.

LESBISK FÆLLESMØDE

DER VIL BLIVE ARRANGERET ET FÆLLESMØDE FOR ALLE INTERESSEREDE LESBISKE, HVOR VI BL.A. KAN DISKUTERE, HVILKE KONKRETE ARBEJDSOPGAVER OG AKTIONER VI KUNNE TÆNKE OS. MØDET VIL BLIVE ANNONCERET I POLITIKEN, VED OPSLAG I PAN CLUB OG I KVINDEHUSET. FORØVRIGT KAN MAN HENVENDE SIG PÅ TELEFON 349169

Sidste år var jeg ansat

..... på Galle & Jessen i produktionen på aftenhold. Vi var udelukkende kvinder (lavtlønnede) med undtagelse af en mand, der kørte varerne væk (bedre lønnet), en smed (godt lønnet) og så selvfølgelig formanden (bedst lønnet), som satte os i arbejde.

Vi var vidt forskellige, måske fordi det var aftenhold, hvilket er mere sæsonpræget. Der var husmødre, der skulle tjene frikortet ud. Nogle var der midlertidigt i håbet om at finde noget bedre, og mange der måtte arbejde om aftenen, fordi de ikke kunne få deres børn passet om dagen.

Da vi sad eller stod ret tæt ved hinanden, og arbejdet var monotont og kedeligt, er det klart, at vi snakkede sammen så meget som muligt, hvis maskinerne da ikke overdøvede os. Stemningen var meget præget af utilfredshed på grund af forholdene på fabrikken, personlige problemer, træthed osv. Da vi ikke rigtig magtede at gøre noget ved de egentlige årsager, blev utilfredsheden projiceret over i andre ting. Det gav sig mest udslag i sladder og intriger. Derfor var jeg glad overrasket over den velvillige holding til de kvindepolitiske tanker, jeg gav udtryk for, når vi snakkede ægteskaber, børn, ligeløn, minoriteter etc. Dog undrede jeg mig over, at jeg næsten aldrig blev sagt imod, selv om det var ret yderliggående meninger, jeg udtrykte. Jeg begyndte at tro, at en bredere kvindesagsforståelse hurtigt var ved at slå igennem.

En aften, hvor vi alle havde nedlagt arbejdet (med formandens tilladelse), gik tre af os sammen på værtshus for at fejre begivenheden. Efter et par øller blev vi mere fortrolige, og de to piger følte sig forpligtet til at fortælle mig, hvad der blev sagt om mig på fabrikken. Det var sivet ud (hvilket i sig selv ikke skulle betyde noget), at jeg er lesbisk. Jeg var nøje blevet iagttaget og kommenteret uden at lægge mærke til det. Eksempelvis havde jeg

en aften samlet Kirstens tørklæde op og givet hende det på, da hun ikke selv kunne med chokoladeoversmurt fingre. Dyb tavshed og målløs stirren fra de omkringstående. Da jeg fik denne episode fortalt på værtshuset, følte jeg mig enormt naiv-ikke engang det havde jeg lagt mærke til. Nåh, men aftenen gik videre, og de to piger "trøstede" mig med, at de ihvertfald var ligeglade og tilbød endda at danse med mig.

Jeg var så rystet og vred, at jeg holdt op på fabrikken omgående. Jeg følte mig røvdrengt. Jeg havde glemt den UMYNDIGGØRENDE reaktion på lesbiske. Nu vidste jeg, hvorfor de ikke havde argumenteret med mig. Det var simpelthen fordi, de betragtede mig som et fænomen, og hvad et fænomen siger, behøver man ikke at tage stilling til. Så var det jo kun fordi, jeg er lesbisk, at jeg havde alle disse meninger.

Det eneste lyspunkt var alligevel, at jeg ikke havde følt mig iagttaget. Det beviste, at det kan lade sig gøre at være lesbisk uden forfølgelsesvanvid, hvilket man jo gerne bruger som en af vores mange "selvforskyldelser", når vi taler om undertrykkelse af lesbiske. (Hvis bare I vil opføre jer naturligt, vil ingen lægge mærke til, at I er lesbiske).

MASSEMEDIERNES FORRÆDERI

Efter massemedierne at dømme står 1973 som det store, lesbiske gennembrudsår. Ingen skal påstå at folk ikke er blevet mindet om vor eksistens. Men hvordan?

Det begyndte i november sidste år med et mord i Hamburg. To lesbiske havde lejet en mand til at myrde den enes ægtemand. Det har fundet mange mord sted i det forgangne år. Mænd har myrdet gamle mænd og mænd har slået kvinder i hjel og mænd har drebt små drenge. Livet er gået sin vante gang. Men dette mord var anderledes. Dette mord var nemlig p e r v e r s t.

BT og Ekstrabladet benyttede straks lejligheden til at fremstille lesbiske forhold som en form for hekseri. Vi fik at vide at "der er som regel voldsomme følelser forbundet med et lesbiske forhold". Mordet fremstod som et resultat af den lesbiske erotik's hede-bølger, og ikke - som det burde have gjort - som et resultat af den lesbiskes håbløse sociale situation. Så stærkt kan kvinder elske! Det overgår selv vore mest ophissende fantasier. Ved månedskiftet januar/februar fik Ekstrabladet så åbenbart en periode hvor sensationernes verden totalt svi-gtede. Det lancerede da en serie - købt af et tysk magasin - under titel-en "Det lesbiske lejemord". Vi fik at vide at de to fik "udløsning i bade-værelset" og "dirrede af vellyst" og i BT's mandagsnummer fik Marion sin første orgasme.

Læserbreve fra Lesbiske Mediegruppe hvor man udtrykte sin skuffelse over at de to aviser således trampede på en minoritetsgruppe de ellers har støttet, blev trykt, men ledsaget af afvisende kommentarer i begge blade. Moral: Tjener det sensationen og dermed oplaget at trampe, så gør vi det. Tjener det os at forsvare, så gør vi det. De to middagsavisers holdning er helt konsekvent: Alt som står i BT og Ekstrabladet har eet formål: at tjene BT og Ekstrabladet.

Vi mener det er vigtigt at have dette klart for sig, hvis man, som lesbisk, overvejer at benytte sig af denne del af pressen.

I begyndelsen af marts rullede så den lesbiske sensationsbølge videre. Dansk TV kunne fejre en af sine største pop-triumfer ved at lade pastor Harald Søbye vie et lesbisk par midt under en udsendelse med titelen "Fokus på fordomme". Paret, som havde tænkt at lade sig vie i alle tilfælde, mente at de på denne måde kunne åbenbare deres hemmelighed for dem som kendte dem, og de mente desuden at de dermed slog et slag for det homofile mindretal. Gjorde de det?

Gjorde de det ved at godtage og appellere til den institution som har været den mest hårdnakkede og blodige i at undertrykke os - nemlig kirken? Tjener man vor sag ved at stå frem som et traditionelt brudepar - hvor sogar kønsrollefordelingen er tydeligt markeret - og dermed hylde den samfundsmoral som blandt andet netop har forårsaget at et lesbisk par synker så dybt at de lader sig udnytte på denne måde? Forestillingen var paradoksalt og absurd. Der sad en række homofile inde i TV-huset den aften. De kom ikke til orde. Brudeparet kom knapt nok til orde. For man måtte jo have at vide hvad biskopen i Århus mente om dette dristige påfund.

Bagefter kan Ekstrabladet fortælle at brudeparet føler sig røvdret! Vi får tårer i øjnene.

Begivenheden blev naturligvis fulgt op af kæmpeartikler i store dele af den kulørte presse. Vi blev indviet i de lesbiske TV-pigers bryllupsnat, og vi fik lov til at kikke ind i deres hyggelige hjem på Nørrebro. I normalitetens og uskadelighedens navn. Amen.

I samme nummer af "Se og Hør" mystifiseres alle rigtige mænds drøm, Brigitte Bardot, yderligere ved at man lader hende få lov til at ligge ovenpå en dyne sammen med en kvinde. Men tag det med ro. Det er bare en forbigående fase.

Med dette er massemediernes udnytt-

VI ER TRÆTTE AF AT BLIVE TÅL

EN HETEROSEKSUEL VERDEN.

Det er ikke overraskende, at lesbiske prøver at reducere undertrykkelsen ved at skjule sig. Kvinder der holder af hinanden, føler sig ofte ikke frie til at vise deres følelser uden for deres egne hjem. De vil ikke ha' deres kærlighed billiggjort ved at udlevere den. Samfundet forventer, at alle følger bestemte normer. Kærlighedsfølelser er for heteroseksuelle. Hvis lesbiske viser deres kærlighed, risikerer de at blive kaldt syge, perverse. At kunne lide og acceptere sig selv som lesbiske er smertefuldt og ensomt. Det er svært at finde sin lesbiske identitet i et samfund, der foregiver at alle mennesker er heteroseksuelle. Så et stort antal lesbiske lever et meget "heteroseksuelt" liv ved kun at være lesbiske overfor sig selv og sine nærmeste venner, idet de siger til sig selv, at det at elske en af sit eget køn er en personlig ting, der ikke kommer andre ved. Nej, det kommer ikke andre ved før lesbiske begynder at tillade sig selv at give udtryk for sine følelser, noget som enhver heteroseksuel tager som sin naturlige ret.

DOBBELTROLLE.

De fleste ved hvordan en "rigtig kvinde" skal være. Det har vi hele vores liv fået at vide, og er blevet lært op til at opfylde. I det øjeblik man opdager at man er lesbisk, er man allerede på vej bort fra den definition, idet en "rigtig kvinde" bl.a. er defineret som en der forholder sig til en mand.

Man har valget mellem at sige, at det er rollen der er for snæver, og en der bliver puttet ned over hovedet på os, eller at sige, at det er en selv, der er noget i vejen med, for man er jo ikke som man skal være. Hvis jeg vælger det første bliver jeg nødt til, at spørge mig selv, hvad jeg så er? Hvor skal jeg se hen? Alle de bøger der er skrevet, alle de malerier der er malet og alle de digte der er skrevet, handler om den "rigtige kvinde", og det er jo ikke mig. Jeg kommer til at føle mig fantastisk ensom, da alle de mennesker jeg ser omkring mig er noget; de er enten mænd eller kvinder - kun lille mig er ingenting. Derfor vil jeg sætte al min energi ind på at skjule, at jeg ingenting er. Jeg opfører mig som jeg ved det bør sig, sørger for at ingen opdager at jeg er hul indeni, og oparbejder en angst for alt og alle. Hvis jeg vælger det andet, må resonnementet nødvendigvis blive nogenlunde det samme, og så er jeg jo nået lige vidt. Dernæst kan jeg vælge at tro, at det er min hormonballance, der er noget i vejen med, og at jeg i "virkeligheden" er en mand i kvindeskikkelse. Der eksisterer dog endnu en mulighed. Man kan gå sammen med andre der også synes de spiller en dobbeltrolle (de er ikke så svære at finde som det umiddelbart skulle synes; det er nemlig en stor del af alle kvinder det drejer sig om) og prøve sammen med dem, at finde ud af, hvad man synes der er mening i, og hvorfor, og prøve at skabe en identitet, som man selv har været med til at definere. Vi må sætte spørgsmålstegn ved alle de roller og

HVIS VI HOLDER OS SKJULT!

behov vi har fået påduttet gennem tiderne. Det synes nogen gange en lang og endeløs vej, men jeg tror det er den eneste for at komme til at føle sig som et nogenlunde helt menneske, der tør stole på sine egne fornemmelser, og ikke holder sig selv oppe på angst og skyldfølelse.

KATEGORISERING.

HETEROSEX. A: "JEG SYNES NU DE ER PERVERSE
HETEROSEX. B: "JA, MEN PÅ DEN ANDEN SIDE
SYNES JEG, DE ER MEGET FLINKE.
JEG KENDER EEN DER ER
LESBISK, OG HUN ER DA ME-
GET FLINK."

TRUSSEL MOD SAMFUNDET.

Lesbiske, der ikke skjuler sig og giver udtryk for, at de tror på det værdifulde i deres livsform, er en trussel mod samfundet. Det forvirrer andre, som har fulgt reglerne. Samfundet er bygget op på en sådan måde, at det kan kontrollere og regulere individuelle behov og mål. Lesbiske og andre minoritetsgrupper repræsenterer samfundets fejltagelser. De viser, at samfundet ikke giver, hvad det foregiver at give - nemlig frihed til at tænke og handle. Samfundet generaliserer enormt og bruger psykisk vold. Det prøver at tvinge os til at forkrøble vores tanker og følelser, så vi passer ind i generaliseringerne, hvilket er prisen for at blive accepteret.

ENSPOREDE FANATIKERE.

Jante-lovens første bud, "Du skal ikke tro du er noget" gælder i aller højeste grad. Ordet frelst bruges effektivt mod folk der mener at have fundet ud af nogle ting, som de synes de kan bruge. Hvis du ser tingene ud fra en lesbisk synsvinkel, fordi du mener, at det er den eneste synsvinkel du for alvor er i stand til at se, får du at vide at du er ensporet. Samtidig kan du, hvis der er nogle ting, du har fået fortalt og for alvor tager med i betragtning, få at vide og blive affærdiget med, at det kan du overhovedet ikke have nogensomhelst forestilling om - du er jo lesbisk. Det er en situation, det er umuligt at leve op til. Nogle ting bliver affærdiget fordi du er fanatisk og ensporet, samtidig med at andre bliver afvist, fordi man på det kraftigste forventer af dig at du skal være fanatisk og ensporet. Hvis vi prøver at leve op til de krav, der kræver, at vi alle skal være ens, og prøver at være solidariske ud fra den forudsætning, bliver vi disillusionerede og knækker halsen på det. Hvis vi tror vi alle er ens og befinder os i samme situation, må vi til stadighed fortrænge forskellene. Dog er det min inderligste overbevisning, at det kan lade sig gøre at forstå, acceptere, tage med i betragtning og solidarisere sig med ting og opfattelser. Især hvis man får dem at vide af folk der oplever dem sådan, og ikke af nogen der pædagogisk korrekt mener at vide hvad andre menneskers behov er for nogen (Vi alene vide.....). Dermed umyndiggør man alle mennesker, og sætter problemet udenfor en selv, hvorved man slipper for at gøre op med nogensomhelst ting i sig selv. Du bliver kaldt ensporet fanatiker, men derfor er det alligevel nødvendigt at vi alle tager udgangspunkt i vores egen situation, arbejder ud fra den, og øver os i at stole på vores egne fornemmelser.

VI ER TRÆTTE AF

FORNÆGTELSE.

Ofte oplever vi ikke en situation, fordi vi ønsker den var en anden. Nogle lesbiske lægger pres på sig selv i ønsket om at blive biseksuelle, Det er jo anerkendt at være biseksuel, der er endog dem, der mener det er det mest rigtige, og ønsker at bevidstgøre alle om deres biseksuelle natur. At skulle motiveres til, som lesbisk, at blive biseksuel er for mig at se kun en ny måde at fornægte sin egen situation på, i troen på at den ikke er god nok, men at en anden er bedre.

Jeg er lesbisk og har ikke ønske om at blive noget andet. Det jeg ønsker, lige nu, er at ændre forholdene for og omkring lesbiske. Desuden synes jeg, det ville være synd, hvis nogen ikke vil kunne opleve sig selv som lesbisk, fordi der nu bliver stillet endnu et krav til dem.

BISEKSUALITET.

Alle er biseksuelle fra naturens side. Det siger man, og det er meget sandsynligt men på nuværende tidspunkt nærmest ligegyldigt, bl.a. fordi det er temmeligt umuligt at sige hvad der er naturligt, og hvad der er kulturelt. De fleste der på nuværende tidspunkt kalder sig biseksuelle fungerer i virkeligheden som enten hetero- eller homoseksuelle, idet de fortsætter med at holde deres sociale referenceramme intakt. Således bliver den biseksualitet der foregår udelukkende seksuelle sidespring og pikanterier. Der ved fortsættes adskillelsen af seksual-

itet og alle andre ting, samtidig med at det skaber en ny seksuelt defineret kategori. Denne kategori er lige så diskriminerende som de andre kategorier, fordi den udelukkende er seksuelt defineret. Den er så idealiseret (menneskesag) at den medvirker til at undertrykke både hetero- og homoseksuelle, ved at stille om muligt endnu flere seksuelle krav (sml. p-pillen) som gør, at vi føler os endnu mere utilstrækkelige og umulige. Den siger til os, at det er os der er noget iverjen med, fordi vi ikke er i stand til at elske med begge køn, uden på nogen måde at ændre eller gøre op med det forhold, vi har til seksualitet, og uden at sætte noget som helst spørgsmålstejn ved de eksisterende kønsroller. Det er i det hele taget fantastisk farligt at skabe nye kategorier, da kategoriernes vigtigste formål er, at putte folk i bås og tillægge dem en masse egenskaber på forhånd. Disse egenskaber og karakteristika har man så at leve op til i det omfang man ønsker at være accepteret og "rigtig".

JEG SAGDE, AT DET ANEDE JEG HELLER IKKE.

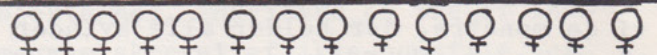
Kors hvor var det varmt i bussen, og jeg var alene med chaufføren. Og det krøb i mig. Udenfor var natten mørk med en stjerneglitrende himmel. Jeg fik en underlig følelse af at jeg var på en vej ud i universet...jamen det var jeg jo, jeg var ude...gud, jeg var jo helt alene. Bussen stansede op: min holdeplads. Kulden slog imod mig, gik gennem marv og ben. Og rumskibet larmede vek fra mig. En ensom gadelyste kastede sit kolde lys ned over mig, jeg begyndte at gå. Pludselig blev jeg bange, jeg åndede dybt ind, i den kolde luft føltes det helt ned i tærne. Så så jeg tre skikkelser foran mig, de stod stille foran mig, og jeg vidste med det samme, det lå i luften, omgav mig, jeg var fanget. Jeg stod blikstille. Det for gennem hovedet på mig: skulle jeg bare gå lige ud eller skulle jeg vende om og tage flugten. Sådan stod jeg en hel evighed, jeg og de. Og jeg tænkte og tænkte i et virvar. Så skete alting i et nu, de var over mig, og jeg lå der på vejen og mærkede den frostkolde jord mod mit ansigt.

TALEN I FÆLLEDPARKEN

Det er alt for mange lesbiske og bøsser der lever en alt for isoleret tilværelse. Vi tror det er vores egen skyld, at vi ikke kan leve op til samfundets krav om at tilpasse sig. Derfor bruger vi alt for megen energi på at skjule hvem vi er og arbejder på at leve op til samfundets krav, uden at tænke på at mange, mange mennesker har det på samme måde, og uden at sætte spørgsmålstegn ved samfundet i stedet for. Vi lever i et sexistisk samfund, der er karakteriseret ved stramme kønsroller og domineret af mandsvældet. Disse kønsroller umyndiggør kvinderne ved at definere dem som støttende/tjenende kaste i forhold til herrekasten af mænd. De forkrøbler mænd følelsesmæssigt ved at kræve at de fremmedgøres fra deres egne følelser for at kunne udføre deres politiske/økonomiske funktioner effektivt. Homo-

Slagene og sparkene haglede ned over mig og det gjorde frygtelig ondt. Men jeg ville ikke kun ligge der og tage imod, et eller andet sted fra fik jeg krefter, så var jeg oppe igen på benene, hender som greb fat i mig, men jeg slet mig løs, så løb jeg alt hvad jeg orkede. Og de kom efter, jeg snublede og faldt og rullede ned i grøften. Og min hånd stødte mod noget koldt, et jernrør. Så kom jeg igen på benene, og de tre kom brasende ned over mig, jeg slog omkring mig med røret og mærkede at det tog imod, en høj stønnen. En stemme råbte ind i øret på mig: hold fingrene fra hende, for helvede. Jeg fik et hårdt slag i maven, og så ramte noget mit hoved og hele verden eksploderede...åh gud det gør så ondt, og et kort øjeblik så jeg omgivelserne helt tydeligt, og den koldeluft svøbte sig om mig. Jeg frøs. Så blev det stille.

Politiet sagde at de ikke vidste hvorfor, og jeg sagde, at det anede jeg heller ikke.

seksualitet og heteroseksualitet er virkelige, men kategorierne homo og hetero er uvirkelige og produkt af en ganske bestemt måde at danne roller på - nemlig på kønsbasis. Derfor er det også forskel på den måde lesbiske og bøsser bliver undertrykt på. Der bliver udvist, om end modstrebende så dog en beundring for "vildkattepigen" mens ordet "tøsedreng" er udtryk for virkelig foragt. Det er foragt for kvinder og dem der ikke spiller den mandlige rolle. Det kapitalistiske samfund har virkelig interesse i at undertrykke kvinden. Det er hierarkisk opbygget, derfor har det også brug for at undertrykke de mænd der afviger fra den kønsrolle der siger at de skal undertrykke kvinder.

Ordet lesbiske bruges effektivt for at holde kvinden på plads. Hvis en kvinde hører det ord om sig selv ved hun at hun har overskredet sin kønsrolle. lesbisk er den etikette man hæfter på alle kvinder der forsvare det primære i deres egne krav - det

i tvivl. Enhver uafhængig kvinde som ikke konsenterer sit liv om en mand får påført denne etikette. I dette kønsdiskriminerende samfund kan en uafhængig kvinde ikke være kvinde, hun må være lesbisk. Det vil sige det samme som at kvinde og person er uforenelige betegnelser, for en lesbisk kvinde bliver ikke betragtet som en "rigtig kvinde", selvom man ellers kun regner med een væsentlig forskel mellem lesbiske kvinder og andre kvinder, nemlig den seksuelle orientering. Når man smider indpakningen vil det sige at essensen af at være kvinde i vort samfund er at blive knaldet af en mand.

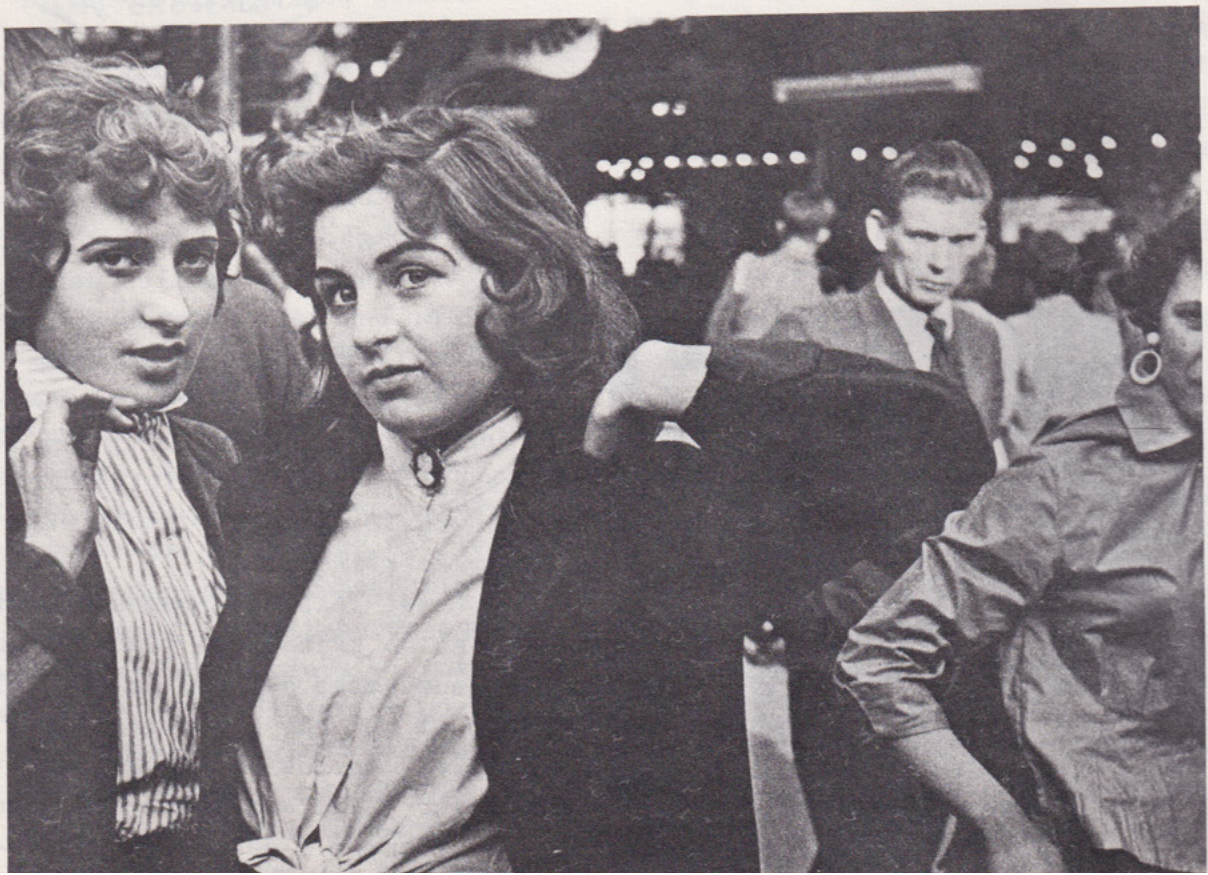
Alle kvinder er umenneskeliggjorte som sex-objekter, men heteroseksuelle kvinder får dog en vis godtgørelse ved at identificere sig med mandens magt og status. Hun får samfundets accept ved at holde fast ved sin kønsrolle og være en rigtig kvinde. Er det en accept vi kan have nogen som helst interesse i at opnå? Nej! I det øjeblik vi stræber og arbejder for en sådan accept cementerer og fortsætter vi de mønstre, der holder alle kvinder på plads. Hvis vi tilpasser os og opnår den accept, vil vi opleve at nu er vi ikke undertrykte, fordi vi er lesbiske kvinder, men fordi vi måske ingen penge har, fordi det vi laver evt.

ligger langt nede i det sæt af værdinormer, samfundet er udstyrt med.

For lesbiske i dette samfund er der to muligheder. Hun kan vælge at søge at blive accepteret af samfundet. Det medfører at hun ikke kan acceptere sig selv, fordi hun bliver nødt til at spille en dobbeltrolle. Hvis hun siger hvem hun er, kan samfundet ikke acceptere hende. Derfor bliver hun bange for at nogen skal opdage, hvem hun er. Hun kan vælge at komme til en forståelse af hvad samfundet har gjort mod hende, og hvorfor det er nødvendigt for samfundets bevarelse at gøre det.

Det er noget bøsser og lesbiske kan arbejde sammen om, men vi skal tage udgangspunkt i vores egen situation og finde ud af at arbejde med den. Undertrykkelsen er i det kæmpestore perspektiv nok ens, men den giver sig vidt forskelligt udslag.

Vi kan ikke tilintetgøre raceproblemet ved at male alle negre hvide, og vi kan ikke løse kønsrolleproblemet ved at sige at "Vi er da alle mennesker". Vi må kæmpe hver sin kamp, men absolut ikke MOD men MED hinanden, og på en sådan måde at vi ser at ALLE undertryktes kamp hænger sammen. Derved kan vi holde op med at måle hvem der er mest undertrykt, og komme til at stå virkelig solidariske.

RAPPORT OM HOMOFILE

Hvad er nyt ved denne bog?

De homofile får her - i stor udstrekning - det sjældne privilegium at fremstille deres sag selv. Et "vi" istedet for det evindeligt beskuende "de" (homofile) virker befriende.

Dertil har en del af intervjuerne og indlæggene et rent politisk sigte. Psykologibøgernes monopolisering af homofilproblematikken er ved at blive brudt.

Endelig har man søgt at opnå lige- lig repræsentation af mandlige og kvindelige homofile. Dette er dog ikke lykkedes helt. Men bogen knytter sig i hvert fald ikke til den lange række homofilbøger, som udelukkende handler om mænd.

Bogen er delt i tre hovedafsnit.

Første del. I alt 32 homofile er blevet interviewet, 13 kvinder og 19 mænd. De fleste er forholdsvis unge, kun fire ældre. Bogens redaktører havde specielt svært ved at få kontakt med ældre lesbiske. Alle de som bestemt udtaler, at de ønsker at holde deres homofili skjult for omverdenen, er kvinder. (3).

Beretningerne ligner hinanden. "Jeg er vokset op i en landsby i Vestjylland ...", "Jeg mærkede tidligt at det var et eller andet...Jeg interesserede mig mest for mekanik...", "Indtil jeg var 24 troede jeg at jeg var den eneste... verden åbnede sig, da jeg..." Kontaktløshed, hvileløshed, den store opdagelse, jagt, elskov, brud, sammenbrud.. Beretningerne afspejler en realitet vi kender. De synes også at bekræfte den almindelige opfatelse at "homofile mænd bliver mere diskrimineret end homofile kvinder". På det ydre plan: ja. Men anerkendelsen af mænds seksualitet i vort samfund giver også homofile mænd et fortrin: De synes at blive sig hurtigere - og med større selvfølgelighed - deres homofili bevidst, end kvinderne; de udviser en aktiv holdning til penis. En evig vandren og søgen efter

hulle i lokumsvægge ender, for flere af de interviewede, med en hel- eller halvhjertet opslutning om BBF. 11 af mændene, men kun 5 af kvinderne, nævner politisk bevidstgørelse og opgør med kønsrollerne som en væsentlig del af deres situation. Kvinderne skuer indad og angriber - i al deres kontaktløshed - Klubmiljøets kontaktløshed. Konklusionen, udfra dette givetsgiv snævre materiale, må være at diskriminationen af homofile kvinder er mere gennemgribende - på det indre plan.

Anden del. Klippene dækker de mest forskelligartede sider af debatten de sidste år, fra den Lille Hvides påmindelse (om at vi ikke blot gør os selv - men også vort land - til genstand for Guds straf) til Wittmans homofile manifest og klip fra sidste hummer af "Kvinder, Kvinder". Denne del domineres af hvad mænd har udtalt, og det samme kan siges om tredje del , hvor kun et af de seks debatinlæg er skrevet af lesbiske. Her træder også en anden skævhed frem: den kunstige kontrast mellem "navnebøsser" og navnløse bøsser (interviewobjekterne). Endvidere er tre af indlæggene skrevet af ikke-homofile, og dette er specielt utilgiveligt hvis de ikke tilfører debatten noget nyt. (Og hvis de har udtalt sig hundrede gange før, er det tvivlsomt om de vil gøre det). Indlæggene er skrevet af Jens Brøndum, Erik Thygesen, Per Kleis, Ole Kongsdal (BBF), Preben Hertoft, Ulla Simonsen og Gerd Brantenberg. Det vil være for langt at komme ind på dem alle.

Brøndum søger at påvise hvordan kirkens fordømmelse af homofile er syndig, idet den ikke bygger på "evangeliernes Jesus". Som alle liberale præster gør han et tappert forsøg på at redde stumperne af kristendommen og få den til at se hederlig ud.

F-48's formand, Per Kleis, har skrevet en meget informativ artikel om partipolitiske holdninger til homofile. Det er spændende læsning om holdningsløshed, skrevet af en som har kæmpet mod den i en årrække. Han påpeger at det er næsten lige umuligt at få politikere til at interessere sig for homofili, som det er at få homofile til at

interessere sig for politik. Han konkluderer at man som homofil bliver nødt til at tage politisk stilling. Det er værd at mærke sig at formanden for vor "upolitiske" Landsforening siger dette.

Annette og Jørgen Johansens bog er resultat af et omfattende arbejde blandt homofile - og dette uden at de kunne vente sig den store gevinst, hverken økonomisk eller socialt. (Man beskeftiger sig da ikke med denslags!) Bogen er ikke redigeret ud fra nogen konsekvent politisk holdning; den søger at give en bred fremstilling af den homofiles situation i dagens Danmark, hvor alle synspunkter kommer frem. I denne forstand er den et traditionelt, humanistisk arbejde. Men den dokumenterer i stærkere grad end nogen bog før, de homofile oprørstendenser. Politiken skrev at det var den betydeligste bog om homofili der var udkommet i Danmark. Man kan risikere at købe en mindre nyttig julegave end denne.

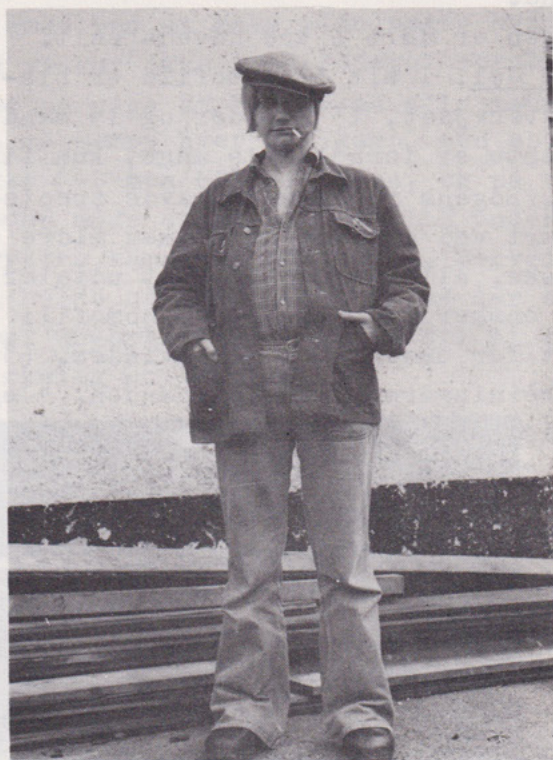
* DET ER IKKE OS DER ER SYG-
DET ER SAMFUNDET.

Artiklen drejer sig om hvorfor homofilt ligeretsarbejde er en misforståelse i et samfund, hvor egen lykke kun kan opnås ved andres ulykke. Med udgangspunkt i eksempler vi alle kender til, beskriver den på udmærket måde, hvordan systemet spiller alle grupper og personer ud mod hinanden, og fratager os retten til at være mislykkede. Ikke nok med at retten til at være mislykkede er frataget os. Det er også "samfundet" (der yderligere er defineret som værende den minoritet som sidder på magtmidlerne og undertrykker et stort tavst flertal, bl.a. ved at dele flertallet op i minoritetsgrupper) der definerer hvad det vil sige at være mislykket. Artiklen fortæller hvordan forskellige egenskaber premieres forskelligt, efter hvad køn du nu måtte tilhøre. Den beskriver hvordan diskriminationen af en gruppe indebærer, at man tillægger hele gruppen visse egenskaber. Mange lesbiske koncentrerer deres energi om at nedbryde det billede, der siger, at vi er ukvindelige og karikaturer af mænd. Hvis vi alle var smukke, dejlige, kvin-

delige kvinder, var der ingen grund til at diskriminere os. Det vi lesbiske hermed siger er, at hvis vi er som I tror vi er, er der god grund til at se ned på os. Det er en misforståelse at prøve at knuse dette billede, som for en stor del er sandt. Der er god grund til at stå op og sige: "All right, vi er som I tror vi er - har vi mindre eksistensberettigelse af den grund?????"

Hvis du som homofil i dette system arbejder for ligeret, kan du ligeså godt holde op - du er færdig - du kan bare holde op med at være homofil, så har du din ligeret.

Rapport om homofile. Ved Anette Johansen og Jørgen Johansen. Lindhardt og Ringhof, København, 1973.

HOMOSEKSUELLE KVINDER
ER GANSKE VANLIGE
SOLIDE
SAMFUNDSBORGERE.

OPFORDRING

LAD OS FÅ RESPONS PÅ BLADET
ELLER ENKELTE ARTIKLER.

LAD "KVINDER-KVINDER" FÅ INDLÆG
I FORM AF BREVE, ARTIKLER ETC.

Rentemestervej 90
2400 København NV

"KVINDEGHETTOER"

KVINDEHUSET ÅBENRÅ 26 1124 KBH.K.

TLF: 125660 - HUSET ER ÅBENT HVER DAG 14⁰⁰ - 20⁰⁰

KVINDEHUSETS VÆRTSHUS FREDAGE 20⁰⁰ -

"PAN CLUB" REST. MARITIME NYBROGADE 28

TLF: 143917 - PIGEaften FREDAGE 21⁰⁰ - 5⁰⁰

BUBBI'S GIRL CLUB VESTERBROGADE 162

ÅBEN TIRS - ONS - TORS DAGE 20⁰⁰ - 3⁰⁰

FRE - OG LØRDAGE 20⁰⁰ 5⁰⁰

Litteraturliste.

Denne liste som omfatter såvel fag- som skønlitteratur om lesbianisme pretenderer på ingen måde at være udtømmende. For skønlitteraturens vedkommende har vi ene og alene kunnet støtte os til vore hukommelser. For faglitteraturens vedkommende har vi gennemgået "Dansk bogfortegnelse" 1960-72, vi har også undersøgt hvad der findes af udenlandsk faglitteratur om emnet i de danske folkebiblioteker.

Vi har ikke lagt kvalitetskriterier til grund for udvælgelsen.

Opdelingen af det stof vi har fundet frem er som følger:

1. Skønlitteratur hvor lesbianisme er hovedtemaet.
2. Skønlitteratur hvor lesbianisme er et sidetema.
3. Faglitteratur hvor lesbianisme er hovedtemaet eller hvor en meget stor del af bogen omhandler emnet.
4. Faglitteratur som enten har et afsnit om lesbianisme eller hvis titel indikerer, at der må være noget om emnet.

1. Skønlitteratur hvor lesbianisme er hovedtemaet

- Alexanderson, Eva: Kontradans. Stockholm, Bonnier, 1969.
- Barnes, Djuna: Nattens skove. Arena, 1964.
- Brantenberg, Gerd: Opp alle jordens homofile. Oslo, Gyldendal Norsk Forlag, 1973.
- Droz, Gustave: Veninder. Chr. Erichsens Forlag, 1965.
- Fredericks, Diana: Diana. Vendelkær, 1964.
- Hall, Radclyffe: Ensomhedens brønd. Jespersen og Pio, 1964.
- Johansen, Ingeborg: Uvirkelighedens faser. Borgen, 1967.
- Leduc, Violette: La Batarde. Paris, Gallimard, 1964. Thérèse og Isabelle. Reitzel, 1963.
- Mallet-Joris, Françoise: Nonnevolden. Reitzel, 1963.
- Marcus, Frank: Fordi vi elsker dig. (skuespil, opført på Ungdommens Teater i 1968).
- Petersen, Bine Strange: Alt er tilladt. Reitzel, 1965.
- Strøm, Bente: Goddag mit hjerte. Spektrum, 1964.

Svedberg, Annakarin: Din egen. Vendelkær, 1966.

2. Skønlitteratur hvor lesbianisme er et sidetema.

- Durrel, Lawrence: Justine. Grafisk Forlag, 1969.
- Lawrence, D.H.: Regnbuen. Framads Folkebøger, 1968.
- McCarthy, Mary: Gruppen. Arena, 1964.
- Moravia, Alberto: Medløberen. Nyt Nordisk Forlag, 1952.
- Proust, Marcel: På sporet efter den tabte tid. Martins Forlag, 1963-64.
- Sartre, Jean-Paul: Lukkede døre. (skuespil) Hasselbalch, 1966.

3. Faglitteratur hvor lesbianisme er hovedtemaet eller hvor en meget stor del af bogen omhandler emnet.

- Abbott, Sidney: Sappho was a right on woman, a liberated view of lesbianisme. By Sidney Abbott & Barbara Love. New York, Stein and Day, 1972.
- Capiro, Frank: Kvindeligt homoseksualitet. Et psykodynamisk studie af lesbianisme. Aurum, 1966.
- Carling, Finn: De Homofile. En skitse av en streng tilværelse. Oslo, 1965.
- Hasselrodt, R. Leighton: Twilight women around the world. London, 1963.
- Henry, George W.: Sex variants. A study of homosexual patterns. New York, Medical Book Department of Harper & Brothers, 8 udg, 1960.
- Lesbian/Woman. By Del Martin and Phyllis Lyon. New York, Bantam Books, 1972.
- Morse, Benjamin: De lesbiske. Gerhard Eriksen, 1967.
- Nicolson, Nigel: Portrait of a marriage. London, 1973.
- Rapport om homofile. Af Anette og Jørgen Johansen. Lindhardt og Ringhof, 1973.
- Wolff, Charlotte: Love between women. London, Duckworth, 1973.

4. Faglitteratur som enten har et afsnit om lesbianisme eller hvis titel indikerer, at der må være noget om emnet.

cerer, at der må være noget om emnet.
Auken, Kirsten: Undersøgelse over unge kvinders seksuelle adfærd. (doktor-disputats) Rosenkilde og Bagger, 1953.
Beauvoir, Simone de: Det andet køn. Gyldendal, 1965.
Bonaparte, Marie: Female Sexuality. London 1953.
Davis, Katharine Bement: Factors in the sex life of twentytwo hundred women. New York, Arno, 1972.
Elmer, Martin: Homofil og hvad så? Vennen, 1968.
Holm, Michael: Udda Eros. Stockholm, Robert Larson, 1971.
Human sexual responses. By William Masters & Virginia E. Johnson. London, 1966.
Humphreys, Laud: Out of the closets, the sociology of homosexual liberation. Englewood Cliffs, N.J. Prentice-hall, 1973.
Kinsey, Alfred: Sexual behavior in the human female. Philadelphia, 1953.
Kvindelig seksualitet. Af Phyllis og Eberhard Kronhausen. Reitzel, 1964.

McCaffrey, Joseph: The homosexual dialectic. Englewood Cliffs, N.J. Prentice, 1972.

Ogg, Elisabeth: Homosexuality in our society. New York, Public Affairs Committee, 1973.

Pallesen, Henning: De avvikende. Stockholm, 1967.

Richmond, Len: The gay liberation book. San Francisco, Ramparts Press, 1973.

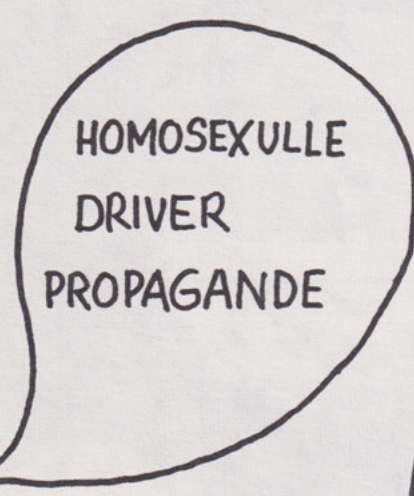
Seamen, Barbara: Free the female, the sex life of the contemporary woman. New York, Coward, 1972.

Storr, Anthony: Sexuelle afvigelser. Samleren, 1966.

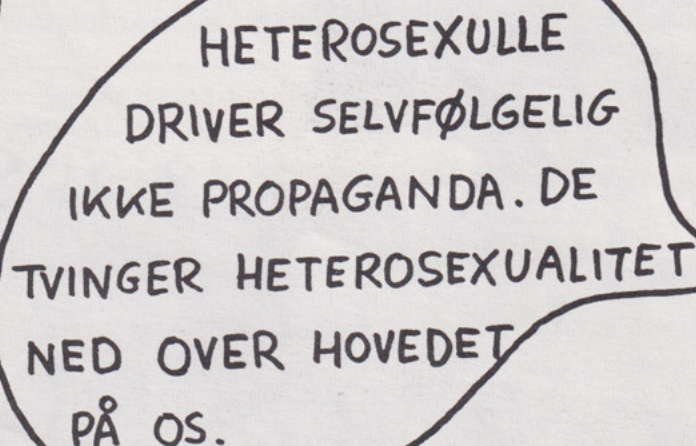
Tobin, Kay: The gay crusaders. By Kay Tobin and Randy Wicker. New York, Paperback Library, 1972.

Weinberg, George: Society and the healthy homosexual. New York, St. Martin, 1972.

Redaktionen opfordrer alle læsere til dels at komme med korrektioner til listen dels til at komme med tilføjelser. I de senere numre af bladet vil vi så bringe en ny liste.

HOMOSEXULLE
DRIVER
PROPAGANDE

HETEROSEXULLE
DRIVER SELVFLØGELIG
IKKE PROPAGANDA. DE
TVINGER HETEROSEXUALITET
NED OVER HOVEDET
PÅ OS.

LAND...
BOSSEH 1970
... OG ARKIV

SUK!!!
JAG VARR
HEMME

